

drage den samme Slutning paa andre Omraader, hvor alle ere enige om, at de ikke kunne drages, nemlig paa Kontoen angaaende de etaarige Udbelinger, som utvivlsomt høre under Ministeren, men med Hensyn til hvilke der ogsaa er truffet visse Afgørelser, som den ærede Ordfører ogsaa oplyste om, nemlig den, at visse af disse Summer skulle tildeles visse Personer. Som sagt, jeg maa udtale denne Reservation, for at det ikke skal se ud, som om jeg vil betragte de Udbelinger, der have fundet Sted paa den af mig omtalte Maade, som uberettigede; de have haft deres Berettigelse og have staaet upaatale. Ligeledes maa jeg gøre denne Reservation for at sikre Kontoens Benyttelse efter dens oprindelige Bjemed. En Fejl er der stet, det skal jeg indrømme, og den har givet Anledning til hele dette Spørgsmaal; det er den Fejl, der forelaa i forrige Finanslovs Anmærkninger, nemlig at Teksten, som hvilede paa den rigtige Forudsætning, fra Ministeriets Side, var i Uoverensstemmelse med Anmærkningerne, der gik ud fra, at en Sum, som var bleven uddelt, var bortfalden. Det er beklageligt, at det, som jeg ogsaa oplyste Udvalget om, er stet; det er aabenbart Følgen af, at der ikke har været en centraliseret Behandling. Tekstens Udarbejder har været een, Anmærkningens Udarbejder en anden, der ikke har været inde i alle Forudsætningerne. At jeg ikke er bleven opmærksom paa denne Omstændighed, har jeg mange Undskyldninger for, men fremfor alt den, at jeg ikke kendte denne Kontos Historie, og at Uddelingen var stet af min Forgænger, medens det var mig, der kom til at bære Ansvar for Affattelsen af Anmærkningerne.

Jeg vil endnu blot bemærke, — det vedrører en Hensigt, som blev gjort til mig angaaende Museerne — med Hensyn til det Forhold, som kan fremkomme ved Industri-museets Oprettelse, at jeg vil sørge for at gøre mit til, at der indtræder et rimeligt kollegialt Forhold, om jeg saa maa sige, mellem dette og de under Kirkeministeriet hørende Museer. Det vil altsaa være min Bestræbelse, for saa vidt det behøves, idet det er en given Sag, at intet vilde være unaturligere end, at de skulde konkurrere paa et Felt og lægge hinanden Hindringer i Vejen. Der maa naturligvis søges en Grænse for, hvilket Felt hvert af Museerne har at arbejde paa, saa at de ikke komme i noget Konkurrenceforhold. Jeg vil tillige gøre en Bemærkning om et Punkt, som ganske vist ikke har været fremme under Forhandlingerne her, men som under Forhandlingerne om Indenrigsministeriets Budget

blev bragt paa Tale. Jeg har endnu ikke læst dets Ordlyd, og jeg kan derfor ikke bestemt sige, om det rammes af det, jeg vil sige. Det angaar den forberedende Klasse paa Kunstakademiet og dens Forhold til de tekniske Skoler. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at kort før min Tiltrædelse som Minister blev der truffet en Afgørelse i saa Henseende, i det der for Afgangen til Forberedelsesklassen paa Kunstakademiet blev truffet Bestemmelser angaaende Optagelsesprøven og strengere Fordringer til den, og derved var der gjort, hvad der formentlig burde gøres, for at sætte en vis Grænse for de vordende Kræfter, som søge ind til Akademiet. Men man opgav den Gang — det var i Maj 1891 — efter Kunstakademiets indstændige Udtalelse den Tanke, at ophæve Forberedelsesklassen. Ja, jeg har begaaet en Fejl, det er under mig, at denne Afgørelse er truffen, nemlig den 24de Maj 1892. Man opgav dengang efter Akademiets meget indtrængende Forestillinger den Tanke, at ophæve den forberedende Klasse, og jeg tror, at de Betragtninger, som fra Akademiets Side gjordes gældende, vare afgørende. Thi ved at opgive den forberedende Klasse ved Akademiet vilde man, det er Hovedbetragtningen, opgive eller væsentlig formindste en Samvirken, der har fundet Sted mellem Kunst og Haandværk, idet ikke blot nogle af vore første Kunstnere foruden mange Kunstnere af Mellemklassen ere udgaaede af Haandværkerstanden, og paa den anden Side Haandværket har modtaget fra Kunstakademiet gennem den Dannelse, de der havde faaet, Mænd, som have bragt Haandværket op i kunstindustriel Henseende til den Højde, det nu har, og som anerkendes fra alle Sider. Og med Hensyn til Karakteren og Betydningen af Kunstakademiets hele Virksomhed i saa Henseende foreligger der meget afgørende Bidnesbyrd fra alle andre eller mange andre saghyndige uden for Landet.

M. Riisen: Der er nogle enkelte Punkter paa det foreliggende Budget, som jeg gerne vil udtale mig om. Ved Undringsforslagene Nr. 124—25, Betænkningens Nr. 150, søges der Bevilling til Oprettelsen af 2 rejstuderende Kapellanier ved to af Statsseminarierne. Jeg anser det for et særligt Gode ved Loven af 1ste April 1891 om Lønningerne ved Statsseminarierne, at der derved er aabnet Mulighed for, at Præstestillingen og Forstanderstillingen kunne holdes adskilt fra hinanden. Jeg mener nemlig, at det mest rationelle, og det, som baade Sognebeboerne og Seminaristerne vilde være bedst tjente med, i Grunden er,